

Rose

หน้าตางามเลิศล้ำ
แล้วมีประโยชน์อันใด
我要这盛世美颜有何用

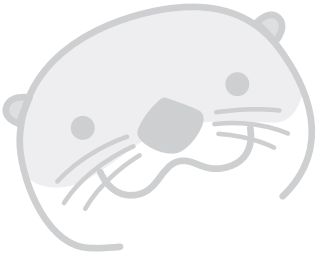

ลาเหมียนฮวาทั้งเตอะหู่จื้อ

เขียน

ซานม๊วไม่กุกหวานร้อย

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ปกติดิเชอเจียงไม่ได้อยู่ว่างๆ ที่อพาร์ทเมนต์ตลอด เขายังเล่นอินเทอร์เน็ตไม่เป็น แต่การดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์ ก็ช่วยให้เขาซึมซับความรู้และข้อมูลยุคปัจจุบันได้

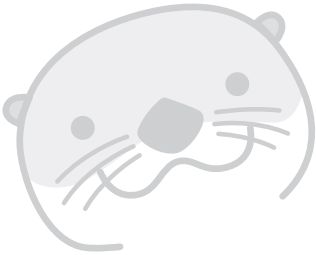
— ลาเหมียนฮวาทั้งเตอะหู่จื้อ

หนังสือคุณภาพ
โดยยอบรินทร์กุล

คำแนะนำนักพิมพ์

“จ๊อตี้ซู” นับเป็นการขับร้องที่ยากจนสูญหายไปตามกาลเวลา แต่ในหน้าตางามเลิศล้ำแล้วมีประโยชน์อันใด ทุกคนจะได้รู้จักการแสดงนี้ผ่านฉวีเช่อเจียง ชายจากอดีตผู้สืบทอดจ๊อตี้ซูคนสุดท้ายที่ต้องมาใช้ชีวิตในยุคปัจจุบัน โดยอาศัยอาชีพนักร้องเพื่อเอาตัวรอดในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย แต่โชคดียที่เจ้าของร้านเดิมยังทิ้งความทรงจำไว้ให้เขา ทำให้ชีวิตใหม่ในชาตินี้ไม่ยากเกินไป หากอยากรู้ว่าเรื่องราวของฉวีเช่อเจียงจะดำเนินต่อไปอย่างไร เปิดหน้าถัดไปเพื่ออ่านเรื่องราวของเขากันเลย

กดลองอ่าน

Rose

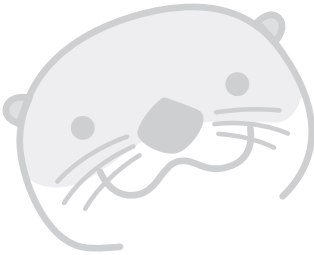
จากใจผู้เขียน

来了就是我的了. 跑不掉.

มาแล้วก็ต้องเป็นของฉัน หนีไม่พ้นแล้ว

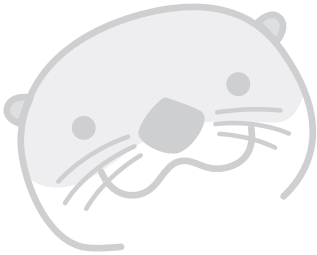
ลาหมี

ลาหมีนฮว้างเตอะทุจื่อ

จากใจผู้แปล

จีเช่อเจียงตายเมื่อแปดสิบปีก่อน รู้ตัวอีกครั้งก็พบว่าตัวเองกลับมา
เกิดใหม่ในร่างของชายหนุ่มยุคปัจจุบัน แกมเป็นศิลปินหน้าใหม่ที่หล่อเหลา
ทว่าร้องเพลงงั้นๆ เมื่อเขาประกาศว่าจะทำอาชีพนักแสดงเซี่ยงเซิง ทั้ง
แฟนคลับทั้งคนในวงการต่างช็อกสุดขีด คนที่เอนเตอร์เทนคนดูห่วยขนาดนั้น
นะเหวอจะเป็นนักแสดงเซี่ยงเซิง! จีเช่อเจียงที่ไม่รู้จักแม้กระทั่งไฟฟ้า
จะเอาตัวรอดในยุคปัจจุบันอย่างไร และจะเป็นนักแสดงเซี่ยงเซิงได้ไหม
มาตามลุ้นกันค่ะ

กดลองอ่าน

ซานมู่หมุกหวานร้อย
ผู้แปล

บทที่ 1

บทที่ ผู้จัดการหลี่จิ้งเดินเข้าห้องรับแขก ลีโอนหน้าจอโทรทัศน์ ก็กำลังรายงานข่าวลือซุบซิบ คาดเดาการเคลื่อนไหวครั้งใหม่ของเฟิงหลี่เดียวกันสนุกสนาน

ปีนี้รายการวาไรตี้ที่เฟิงหลี่เดียวนำเสนอโดยใช้เกมเป็นธีมหลักได้รับการตอบรับอย่างล้นหลาม คนที่มีสายตาเฉียบแหลมย่อมมองออกว่าเป็นรายการที่ให้ศิลปินหน้าเก่ามาช่วยผลักดันศิลปินหน้าใหม่ เพราะนอกจากศิลปินที่ได้รับความนิยมติดอันดับแถวหน้าก็ไปออกรายการแล้ว ยังมีศิลปินใหม่ๆ ของเฟิงหลี่เดียวยังอีกหลายคน

หลังจากจบซีซั่นแรก เหล่าศิลปินหน้าใหม่ก็มีชื่อเสียงมากขึ้นน้อยต่างกันไป มีข่าวลือว่าเพราะรายการได้รับการตอบรับเป็นอย่างดี เฟิงหลี่จิ้งตั้งใจให้เหล่าศิลปินหน้าใหม่มาฟอร์มวงร่วมกันทำกิจกรรม

ในเวลาเดียวกันนั้นเองก็มีข่าวหนึ่งเปิดเผยออกมา จี๋เซ่อเจียง หนึ่งในบรรดาศิลปินหน้าใหม่ ผู้ได้รับความนิยมสูงสุดและถูกสื่อวิจารณ์ว่าเป็นแค่แจกันดอกไม้¹ จริงๆ แล้วคือเจสซี่ลูกชายแท้ๆ ของดารานักร้องรุ่นเก๋าอย่างซย่าอี้เหว่ย

แม้เธอไม่ค่อยเปิดเผยเรื่องลูกชายมากนัก แต่มีรูปเก่าๆ ในวัยเด็ก

¹ แจกันดอกไม้ หมายถึงคนที่มีดีแค่หน้าตาแต่ไร้ความสามารถ

หลุดมาสองสามรูป พอนำมาเทียบกันแล้ว ถึงกับมีคนตบหน้าผากตัวเอง “สำเนาถูกต้องซัดๆ พวกเขากอดแบบกันมาเลยนะเนี่ย!”

เพราะรูปร่างหน้าตาดีแต่ฝีมือการแสดงแย้แย่ของฉีเชอเจียงก่อนหน้านี้ ทำให้มีการถกเถียงกันค่อนข้างมาก เขาไม่มีทั้งทักษะด้านรายการวาไรตี้ และความพิเศษโดดเด่นอะไรเลย ความสามารถเดียวที่เขาแสดงในรายการ คือการเล่นเปียโนและร้องเพลง ส่วนระดับความสามารถนะหรือ มีนักข่าว ไปสัมภาษณ์ดาราคณอื่น ๆ ว่าคิดเห็นอย่างไรกับการแสดงของเขา จางเยว่ นักร้องนางกวนชานผู้ขึ้นชื่อว่ปากคอเราะรายยังยอมชื่นชมด้วยประโยค เด็ด “ฟังแล้ว ดูดีมาก”

ความบังเอิญก็คือ ชย้อี้เหว่ยก็ได้รับฉายาแฉก้นดอกไม้ม้าตั้งแต่ตอน วัยรุ่น และจัดอยู่ในประเภท “ร้องเพลงโดยอาศัยหน้าตา” เช่นเดียวกัน สื่อจึงพากันพูดติดตลกว่า “จะโทษฉีเชอเจียงไม่ได้ เพราะนี่อาจเป็นความสามารถที่สืบทอดมาทางสายเลือด”

ว่ากันว่ารายการนี้จัดขึ้นเพื่อปั้นฉีเชอเจียงที่กำลังเป็นศิลปินหน้าใหม่ คนอื่น ๆ เป็นแค่เพื่อนเรียนขององค์ชาย² เท่านั้น ส่วนเรื่องที่ฉีเชอเจียง จะเปิดตัวด้วยหรือไม่ ก็มีการคาดเดากันไปต่าง ๆ นานา

บางคนบอกว่าฉีเชอเจียงหน้าตาโดดเด่นเกินไป ชย้อี้เหว่ยอยากให้ ลูกชายเป็นศิลปินเดี่ยว ผู้ชมบางคนบอกว่าไม่แคร์ที่ฉีเชอเจียงเป็นคน พุดน้อย ต่อให้เปิดรายการมาแล้วชายหนุ่มแค้น้งเหม่อเฉย ๆ พวกเขาก็อยากดู

บางคนบอกว่าฉีเชอเจียงมีดีแค่หน้าตา ไม่เหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่มี จุดแข็งจุดเด่นเป็นของตัวเอง คนคนนี้ไม่มีเซนส์ทางวาไรตี้ หากเอาเขา เข้าไปฟอร์มวงด้วยก็จะโดดเด่นเกินไป ผู้บริหารระดับสูงของเฟิ่งหลี่ไม่ค่อย ยอากให้เขาเข้าไปร่วมด้วยเท่าไร

แต่ไม่ว่าเป็นความคิดเห็นแง่ไหน ล้วนยอมรับในรูปร่างหน้าตาของ

² เพื่อนเรียนขององค์ชาย ในอดีต องค์ชายจะมีสหายเป็นเพื่อนเรียนหนังสือ ปัจจุบันคำนี้ หมายถึง คนที่เข้าสอบแม้รู้อยู่แล้วว่าสอบไม่ผ่าน

ฉีเซ่อเจียงทั้งลีน

หลี่จิ้งปิดโทรทัศน์ ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง

ใบหน้าของเจสซี่ไม่สามารถบรรยายด้วยคำว่า “ดูดี” แค่นั้นได้ และ
ต่อให้ไม่มีใบหน้าหล่อเหลานั้น หรือแม้ว่าเขาจะแสดงออกได้น่าเบื่อแค่ไหน
แต่ด้วยความที่เป็นลูกชายของชยาอี้เหว่ยก็หาทางให้เข้ารายการนั้นได้อยู่ดี

เขามีเชื้อสายชาวตะวันตกหนึ่งในสี่มาจากแม่ ผมดำตาดำ มอง
แวบแรกดูเหมือนแบบชาวตะวันออก ทว่ารูปร่างค่อนข้างผอม เบ้าตาลึก
ขนตาหนา มีกลิ่นอายแบบชาวตะวันตกอยู่หลายส่วน แม้แต่ขนตาล่างยัง
ทำให้คนมองตกตะลึง เพียงถูกตากุ๋นนั้นจ้องเกินหัววินาที ก็ทำให้คุณตื่นเต้น
จนหายใจไม่ออกได้

ตอนนั้นเขากำลังใช้ดวงตากุ๋นนั้นจ้องมองหลี่จิ้ง ราวกับสงสัยว่าอีกฝ่าย
มาทำไม

“ฉันมาดูนาย ช่วงนี้พักผ่อนเป็นยังงี้บ้าง ก่อนหน้านี้จู่ๆ นายก็
หมดสติไป แถมหมอยังหาสาเหตุไม่ได้ ห้ามอดหลับอดนอนอีกนะ เดี่ยวนี้
มีวัยรุ่นหลายคนอดนอนแล้วตายเฉียบพลัน” หลี่จิ้งพูดด้วยท่าทางจริงจัง

เขาเซะงักไปชั่วครู่ เหลือบมองโทรทัศน์ที่ปิดไปแล้ว ก่อนพูดต่อ
“อีกอย่างนะ เสี่ยวเจียง ฉันรู้ว่านายไม่ยากพึงพาบาร์มีแม่ แต่ไม่ช้าก็เร็ว
ความสัมพันธ์ของพวกนายก็ต้องถูกเปิดเผยอยู่ดี ที่จริงนายไม่จำเป็นต้อง
ใส่ใจอะไรมากมายขนาดนี้ แค่วันนี้ก็ไม่มีใครมาสนใจแล้ว สุดท้ายผู้ชม
จะจำนายได้หรือไม่มันก็อยู่ที่ตัวนายเอง เลิกหงุดหงิดได้แล้วนะ”

หลี่จิ้งเป็นผู้จัดการของชยาอี้เหว่ย หลังจากตัวตนของฉีเซ่อเจียง
ถูกเปิดเผย เขาจึงรับดูแลฉีเซ่อเจียงด้วย ชยาอี้เหว่ยเป็นคนมีอารมณ์ขัน
ถึงขั้นเคยพูดติดตลกว่า “เหมือนแม่แล้วไม่ดีเธอ” ทำให้ฉีเซ่อเจียงไม่พอใจ
เข้าไปใหญ่

ฉีเซ่อเจียงพยักหน้า “อาพุดถูก”

หลี่จิ้งเซะงักไปครู่หนึ่ง ค่อนข้างแปลกใจกับการตอบสนองของอีกฝ่าย
ฟังดูแล้วเหมือนชายหนุ่มจะเห็นด้วยกับคำพูดของเขา แต่นี่ไม่ใช่นิสัย
เสี่ยวเจียงเลยสักนิด จนเขาต้องถามหยังเชิงด้วยความสงสัย “งั้นคอนเสิร์ต

อีเหว่ยวันมะรินนี่จะให้ฉันจองที่ไว้ให้ไหม”

ก่อนหน้านี้เขาเคยพูดถึงเรื่องนี้มาครั้งหนึ่งแล้ว แต่ตอนนั้นฉีเซ่อเจียงปฏิเสธเพราะกลัวว่าจะมีคนถ่ายรูปติดไปและอาจคาดเดาบางอย่างได้

ทว่าตอนนี้ชายหนุ่มกลับพยักหน้าตกลงแบบสบายๆ “ได้ครับ”

หลี่จิ้งเฟิงจะได้สังเกตฉีเซ่อเจียงอย่างละเอียดก็ตอนนี้ เขารู้สึกว่าไม่ได้เจอกันแค่ไม่กี่วัน ฉีเซ่อเจียงก็ยังคงเป็นฉีเซ่อเจียงนั่นแหละ แต่ในด้านของการวางตัวดูเหมือนอีกฝ่ายจะโตขึ้นไม่น้อย และยังให้ความรู้สึกเข้าใจโลกด้วย

หรือเป็นเพราะอาการป่วยบวกกับความกดดันจากคำวิพากษ์วิจารณ์ของใครต่อใครในช่วงหลายวันมานี้ทำให้เขาโตขึ้น

“ดีแล้ว” หลี่จิ้งตบไหล่ฉีเซ่อเจียง “นายพักผ่อนให้ดี ฉันดูบหะครให้อยู่ มีที่เช่าตางแล้ว”

ฉีเซ่อเจียงจะไม่เข้าร่วมการฟอร์มวงของเฟิงหลี่มีเดีย แต่มันไม่ได้มีเบื้องลึกเบื้องหลังอะไรมากมายเหมือนที่โลกภายนอกคาดเดากัน ตัวเขาเองไม่ได้สนใจจะเปิดตัวเป็นวงแต่แรก หรือจะพูดว่าเขาไม่ถนัดการทำงานเป็นทีมก็ไม่ผิดนัก

ขณะที่หลี่จิ้งพูดจบและเตรียมจะกลับไป ฉีเซ่อเจียงกลับเรียกเขาไว้ “อาจิ้ง ผมไม่อยากแสดงละคร”

หลี่จิ้งเลิกคิ้ว “ทำไมเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาแบบนี้ละ จั๊นนายอยากทำอะไร”

ฉีเซ่อเจียงกะพริบตาปริบๆ ก่อนบอกระบบบางอย่างกับอีกฝ่าย

หลี่จิ้งฟังแล้วถึงกับอึ้ง ได้แต่สบตาเขอย่างนั้น “...เสี่ยวเจียง นายยังไม่โหยฉันอยู่ใช่ไหม”

ฉีเซ่อเจียงตอบกลับอย่างเป็นธรรมชาติ “เปล่านะครับ จจริงสิ อาจิ้ง ไฟห้องผมเสีย รู้ไหมว่าต้องซ่อมยังไง”

หลังจากหลี่จิ้งกลับไปแล้ว ฉีเซ่อเจียงก็ซิงขาให้ตัวเอง

หลายวันมานี้มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นกับตัวเขา

เมื่อสิบวันก่อนเขาก็ซื้อฉื่อเจียง แต่ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ เขามีชีวิตอยู่ในหวาชยา³ เมื่อแปดสิบปีก่อน เป็นศิลปินพื้นบ้านที่ดำรงชีพด้วยเสียงเซ็ง⁴ วันหนึ่งเขากินอาหารข้างนอก หลังกลับบ้านก็ป่วยเป็นไข้ไทฟอยด์ จนเสียชีวิต

เดิมที่เขาคิดว่าเป็นการกลับชาติมาเกิด แต่ใครจะไปรู้ว่าพอลืมตาตื่นขึ้นมา ตัวเขาดันไปอยู่ที่หวาชยาในอีกแปดสิบปีต่อมา และกลายเป็น “ฉื่อเจียง” อย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

ในหัวของฉื่อเจียงมีความทรงจำที่ไม่ปะติดปะต่ออยู่มากมาย แต่นั่นก็ทำให้เขาพอจะเข้าใจเจ้าของร่างนี้ได้แบบคร่าว ๆ ช่วงหลายวันมานี้เขาพยายามปรับตัวเข้ากับเรื่องแปลกประหลาดที่เกิดขึ้น พยายามปรับตัวกับยุคใหม่ ตัวตนใหม่ และพยายามปรับตัวกับการสูญเสียทุกอย่างที่เคยมี

แต่ไม่ว่าจะเป็นเรื่องประหลาดพิสดารแค่ไหน สำหรับคนที่เคยตายมาแล้วครั้งหนึ่ง การได้รับชีวิตใหม่อีกครั้งย่อมเป็นสิ่งล้ำค่า และทั้งที่เขา กับ “ฉื่อเจียง” คนนี้ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย แต่เขากลับรู้สึกคุ้นเคยกับ “ฉื่อเจียง” คนนี้อย่างมาก

เมื่อก่อนเขาเป็นเพียงคนหน้าตาเรียบร้อยดูสะอาดสะอ้านเท่านั้น แต่ “ฉื่อเจียง” ในตอนนี้มีรูปร่างหน้าตาดีจนน่าตกใจ เขาเกิดในครอบครัวอุปการจีน เรียนการละครและการขับร้องมาตั้งแต่เด็ก เรียนเซียงเซ็งตั้งแต่เสียงยังไม่แตกหนุ่ม มีความรู้เกี่ยวกับศิลปะไม่น้อย ขณะที่ “ฉื่อเจียง” คนนี้ไม่มีพรสวรรค์ด้านศิลปะสักนิด เป็นแจกันดอกไม้ยิ่งกว่าแม่แท้ ๆ เสียอีก แม้แต่นิสัยยังแตกต่างกับเขา เขาเลี้ยงชีพด้วยงานที่อาศัยปาก ขณะที่ “ฉื่อเจียง” เป็นคนไม่ค่อยพูดด้วยซ้ำ

แต่ความแปลกคือมันไม่เหมือนการสิงร่าง กลับเหมือนไม่มีใครหายไป เหมือนพวกเขาหลอมรวมเข้าด้วยกันมากกว่า

³ หวาชยา เป็นชื่อของประเทศจีนในสมัยโบราณ

⁴ เซียงเซ็ง คือ ศิลปะการแสดงดั้งเดิมของจีน อาศัยทักษะสี่อย่าง ได้แก่ การพูด การเลียนแบบ การหยอกล้อ และการร้องเพลง

ฉิเชอเจียงถึงขั้นนึกสงสัยว่าเดิมทีพวกเขาควรอยู่ในร่างเดียวกันหรือไม่ หรือเพราะทุกอย่างเข้ากันได้พอดีวิญญาณของเขาจึงมาอยู่ในร่างนี้

แม้จะได้รับชีวิตใหม่ แต่เพราะเวลาผ่านไปเกือบร้อยปี ฉิเชอเจียงจึงแทบไม่รู้จักโลกปัจจุบันเลย ในสมัยที่เขาอยู่“ไฟฟ้า” ยังเข้าไม่ถึงบ้านคนทั่วไป แต่ตอนนั้นทุกที่ล้วนใช้ไฟฟ้า แคมดสวิตช์ไฟก็สว่าง แคมยังมีลูกเล่นอีกมากมาย...ส่วนสาเหตุที่ไฟในห้องเสียก็เพราะเขาเป็นคนกดเล่นเอง

อีกเรื่องหนึ่งที่เขาสงสัยคืออาชีพของฉิเชอเจียงคนนี้ เพราะความทรงจำไม่ปะติดปะต่อที่มีอยู่นั้นไม่พอให้เขาเข้าใจเท่าไร

ในด้านความรู้สึกก็คล้ายๆ กับเขาในอดีต คือแสดงศิลปะให้คนชมเพียงแต่ปัจจุบันมีจอกันระหว่างศิลปินกับผู้ชมทำให้ไม่สามารถมองเห็นกันได้เหมือนภาพยนตร์อะไรแบบนั้น นั่นทำให้ไม่อาจแสดงความสามารถได้เต็มที่และไม่รู้เลยว่าผู้ชมชอบหรือไม่ ทำให้ไม่สามารถปรับเปลี่ยนการแสดงในทันทีได้

ฉิเชอเจียงเป็นคนชอบศึกษาค้นคว้า ตอนนั้นเขาเรียนรู้สิ่งใหม่อยู่ตลอดเพื่อให้จับใจผู้ชมได้ ถึงแม้ความไม่เข้าใจในตอนนั้นจะทำให้เขาสับสนไปบ้าง แต่กลับไม่ได้ทำให้ห่อใจ เพียงแต่เขายังปรับตัวรับความเปลี่ยนแปลงมากมายแบบนี้ไม่ได้ในทันทีเท่านั้น

จนกระทั่งเขาเห็นเพื่อนร่วมอาชีพใส่เสื้อคลุมยาวแสดงเซียงเซียงอยู่ในหน้าจอโทรทัศน์ และเนื้อหาที่พูดก็เป็นเรื่องราวในยุคของเขา

วินาทีนั้น รวากับถูกช่วงเวลาแปดสิบปีก่อนเข้ามาซ้อนทับ ทำให้เขาค้นพบที่ทางของตัวเองในโลกใหม่นี้!

เมื่อความสับสนค่อยๆ หายไป ฉิเชอเจียงก็มีเป้าหมายชัดเจน หลีจิงดูตกใจมากหลังจากที่เขาบอกความต้องการของตัวเอง แต่ฉิเชอเจียงคิดว่าเขาอยากอยู่ในยุคนี้โดยใช้อชีพเก่าของตนมากกว่า

หลีจิงเรียกช่างมาซ่อมไฟให้ โดยที่มีฉิเชอเจียงคอยจ้องอยู่ข้างๆ ตลอดเวลาจนช่างไฟรู้สึกอึดอัด

นอกจากนั้นพอซ่อมเสร็จเรียบร้อย หม่อมหน้าสวยคนนี้ยังชมว่า

ยอดเยี่ยมด้วยแววตาที่จริงใจ จนทำให้อีกฝ่ายนึกสงสัยว่าตัวเองชอมไฟ หรือชอมยานอวกาศกันแน่

เมื่อช่างไฟกลับไปแล้ว จีเชอเจียงก็ออกไปข้างนอกเช่นกัน นี่เป็นครั้งแรกที่เขาออกจากบ้านตามลำพังหลังจากที่มาอยู่ในยุคนี้ ชายหนุ่มคิดว่า ตนน่าจะมีความสามารถมากพอที่จะออกข้างนอกด้วยตัวเองหลังจากที่สังเกต และเรียนรู้มาหลายวัน

ผลคือทันทีที่มาถึงชั้นล่างของอพาร์ตเมนต์ กลับถูกนักข่าวที่มาดักรอ ขวางทางและทักทายเขา “สวัสดีตอนบ่ายครับ เจสซี่”

จีเชอเจียงรู้ว่านี่เป็นชื่อภาษาอังกฤษของ “ตัวเอง” แม้เขาจะไม่รู้จัก อีกฝ่าย แต่เมื่อมีคนทักทาย เขาย่อมตอบกลับ “สวัสดีครับ”

นักข่าวคนนั้นยืนตื้ออย่างยิงที่จีเชอเจียงตอบรับเมื่อตนเรียกว่าเจสซี่ เพราะนี่เท่ากับยอมรับว่าตัวเองเป็นลูกชายของชยาอี้เหว่ย!

ดูเหมือนนักข่าวจะคึกขึ้นมากอย่างกับได้ฉีดยาอะไรสักอย่าง “เมื่อครูห์ลี้จิ้ง เพิ่งกลับออกไปจากที่นี่ เขาไปที่ห้องของคุณมาใช้ไหมครับ มาคุยเรื่องงาน ของคุณใช้ไหม คุณจะรับงานอะไร”

จริง ๆ พวกเขายากสอบถามว่าจีเชอเจียงจะเข้าร่วมการฟอร์มวงใหม่ของเพิงหลี่มีเดียหรือจะเดินตามรอยแม่ไปเป็นแจกันดอกไม้ที่สวยงาม...
อ่า ไม่สิ เป็นนักร้องหรือนักแสดง

เมื่อก่อนจีเชอเจียงเอาแต่เลี่ยงไม่ยอมตอบคำถามนี้ ทว่าตอนนี้เขา ยอมเปิดปากให้คำตอบ “หลังจากนี้ผมอยากแสดงเซียงเซิงครับ”

นักข่าว “?”

⁵ ฉีดเลือดไก่ มาจากความเชื่อทางการแพทย์จีนสมัยโบราณ ที่เชื่อว่าการฉีดเลือดไก่เข้าตัว จะทำให้แข็งแรงเหมือนยวึกษารักษาสารพัดโรค ปัจจุบันจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ใช้เปรียบเปรยคนที่มีความการ คึกคักหรือตื่นเต้น

บทที่ 2

สายกา ไร่ดีที่ฉีเชื้อเจียงไปออกก่อนหน้านี้เพิ่งจบไป มีข้อถกเถียงเกี่ยวกับตัวเขาค่อนข้างมาก แต่ในขณะเดียวกัน หน้าตาของเขาก็ตกแฟนคลับกลุ่มใหญ่ได้ด้วย รวมทั้งเป็นช่วงที่ทุกคนกำลังอยากรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเขากับชยาอึ๋มเหว่ย ทำให้มีคนจำนวนมากติดตามเขา

ฉีเชื้อเจียงยอมรับว่าตัวเองคือเจสซี่ เป็นเรื่องที่บรรดาสื่อแย่งกันนำเสนอข่าวนี้โดยไม่ต้องสงสัย และประโยคที่ว่า “หลังจากนี้ผมอยากแสดงเซียงเซิงครับ” ก็ทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์เช่นกัน

...ตอนอยู่ในรายการไร่ดี แม้ฉีเชื้อเจียงจะอาศัยแค่หน้าตา ไม่ได้มีความสามารถพิเศษอะไร แต่ก็ไม่ได้ทำให้มีข้อถกเถียงอะไรมากมาย

[อืม...ถึงฉีเชื้อเจียงจะหล่อมาก แต่พอได้ยินประโยคสุดท้าย ฉันก็ยังหลุดหัวเราะอยู่ดี]

[เกิดนึกอะไรขึ้นมา ขนาดนักข่าวยังอึ้งเลย อาจจะคิดอยู่ในใจก็ได้ว่าทำไมจู่ๆ ถึงเปลี่ยนไปขนาดนี้]

[พูดแบบซ้ำๆ นะ ฉีเชื้อเจียงเป็นคนตลกจริงๆ]

[บ้าไปแล้ว ตั้งแต่ฉีเชื้อเจียงเปิดตัวมา ประโยคนี้เป็นประโยคที่ตลกที่สุด ตลกกว่าตอนอยู่ในรายการร้อยเท่าเลย...]

[ที่รักน่ารักจริงๆ รู้จักพูดล้อเล่นแล้ว ตลกจริงๆ ฮ่าๆๆๆ]

“ดูสิ ทั้งสี่ทั้งชาวเน็ตเห็นนายเป็นตัวละครกันไปหมดแล้ว!”

ตอนนี้พวกเขากำลังเดินทางไปยังสถานที่จัดคอนเสิร์ต หลี่จิ้งมารับฉีเซ่อเจียงที่สนามบิน เขากับชายอ้วนห่วยมาถึงตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่ชายหนุ่มเพิ่งจะมาถึง

กระทั่งเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนเขาก็ยังไม่คิดว่าฉีเซ่อเจียงจะอยากแสดงเซียงเซิงจริง ๆ...

เขาถึงขั้นคิดว่านี่อาจเป็นการแก้แค้นของฉีเซ่อเจียง ในเมื่อคุณไม่ยอมให้ผมเป็นตัวของตัวเอง ผมก็จะสู้กับคุณให้ถึงที่สุด ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมฉีเซ่อเจียงถึงตอบตกลงมางานคอนเสิร์ต เขาเองก็ไม่เข้าใจจนแทบคิดว่าตนกำลังถูกอีกฝ่ายปั่นหัว วันนี้มารับที่สนามบินแล้วอาจจะไม่เจอตัวฉีเซ่อเจียงก็ได้

ตอนนั้นเขาคิดว่าปล่อยให้ทุกคนใจเย็นลงก่อน เมื่อครู่หลังจากที่เจอกันเขาก็อยากจะคุยด้วย ทว่าฉีเซ่อเจียงกลับจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ทำเอาเขาตกใจแทบแย่

ทำงานในแวดวงนี้มีหลายสิบปี นี่เป็นครั้งแรกที่หลี่จิ้งรู้สึกพูดไม่ออก ไม่รู้ว่าฉีเซ่อเจียงไปเอาความผันแปรแปลก ๆ มาจากไหน ไม่ใกล้กับสิ่งที่พวกเขาคิดไว้เลยสักนิด!

“อ้อจ้ะครับ ผมสนใจเซียงเซิงมาตลอด แต่พวกคุณยังไม่รู้เท่านั้นเอง” ฉีเซ่อเจียงสงบนิ่งมาก เขาไม่เข้าใจว่าการตัดสินใจแบบนี้ทำให้หลี่จิ้งตกใจแค่ไหน สำหรับเขาแล้วอินเทอร์เน็ตลึกลับซับซ้อนกว่าโทรทัศน์ เขาไม่ได้อ่านคอมเมนต์จากชาวเน็ต แค่ฟังจากที่หลี่จิ้งอ่านให้ฟังสองสามคอมเมนต์เท่านั้น

เป็นเรื่องที่พอจะเข้าใจได้อยู่ พ่อแม่ของฉีเซ่อเจียงคนหนึ่งเป็นนักธุรกิจอีกคนเป็นศิลปิน วันๆไม่ค่อยอยู่บ้าน จึงเป็นธรรมดาที่ทุกคนไม่รู้ว่าฉีเซ่อเจียงชอบอะไร

ตอนนี้หลี่จิ้งที่อยู่ตรงหน้าเขากำลังปั่นแบบเศร้าๆ “เห็นไหมว่าชาวเน็ตเขาตกลงกันแค่ไหน แค่นั้นก็น่าจะรู้แล้วว่าความคิดของนายมันเหลือเชื่อ ใครจะไปเชื่อที่นายพูด คิดว่าตัวเองเหมือนคนแสดงเซียงเซิงหรือไง”

ฉีเซ่อเจียงเจียบไปพักใหญ่ เขาไม่ได้ตามอด

เซียงเซิงไม่ได้มีเงื่อนไขว่าต้องเป็นนักแสดงหน้าตาน่าเกลียดมาทำให้คนหัวเราะ นักแสดงที่หน้าตาดีก็ใช้ว่าจะไม่มี เพียงแต่ฉีเซ่อเจียงหน้าตาดีถึงขั้นที่จะดึงดูดความสนใจจนทำให้ผู้ชมเสียสมาธิได้

นี่นอกจากจะเป็นวิถีชีวิตของฉีเซ่อเจียงในอดีตแล้ว ยังเป็นความสบายใจเดียวของเขาที่ต้องข้ามมาอยู่ในยุคนี้ เขายอมแพ้ไม่ได้จริงๆ

หลังจากเจียบไป เขาก็ยังคงพูดว่า “ความสำเร็จขึ้นอยู่กับคน”

เขาเคยผ่านความเศร้า เคยผ่านความทุกข์มาแล้ว เขาไม่เชื่อว่าใบหน้านี้อาจขัดขวางไม่ให้เขาทำอาชีพเก่าได้

หลังจิ้งพาดฉีเซ่อเจียงมาที่ห้องพักหลังเวที ซย้ออีเหว่ยกำลังแต่งหน้าอยู่ แม้อายุเลยสี่สิบแล้วแต่เธอก็ยังคงงดงาม ดูแล้วเหมือนเป็นพี่สาวของฉีเซ่อเจียงมากกว่า เมื่อสองเตียบกันดู เครื่องหน้าของเธอออกไปทางตะวันตกมากกว่าลูกชาย

ซย้ออีเหว่ยเข้ามาถอดฉีเซ่อเจียงอย่างอบอุ่นทันทีที่เห็นลูกชาย ฉีเซ่อเจียงไม่ค่อยชิน แต่อาจเพราะปฏิกิริยาทางร่างกาย เมื่อเห็นซย้ออีเหว่ยสักๆ ในใจเขาจึงรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด

หลังจิ้งอยากจะทำบอกซย้ออีเหว่ยว่าเมื่อครู่ตนเพิ่งได้รู้ว่าฉีเซ่อเจียงเหมือนจะจริงจังกับคำพูดที่เคยบอกว่าอยากแสดงเซียงเซิง แต่พอคิดดูอีกทีคอนเสิร์ตใกล้จะเริ่มแล้ว ไร้รอยบงานค่อยบอกจะดีกว่า ไม่อย่างนั้นอาจทำให้ซย้ออีเหว่ยร้อนใจ

ซย้ออีเหว่ยปลื้มใจที่ลูกชายมางานคอนเสิร์ต สำหรับเธอแล้วนี่เป็นเหมือนสัญญาณว่ากำแพงน้ำแข็งที่กั้นกลางระหว่างพวกเขากำลังจะละลายลง

เธอกลับไปนั่งแต่งหน้าต่อ พุดคุยหยอกล้อกับฉีเซ่อเจียงไปด้วย “แม่เห็นข่าวแล้วนะ ตอนนั้นลูกยอมรับว่าเป็นลูกของแม่แล้วหรือ”

เธอค่อนข้างสนใจปฏิกิริยาของฉีเซ่อเจียงที่มีต่อข้อเท็จจริง

ฉีเซ่อเจียงตอบกลับทันควัน “ทำไมจะไม่ยอมรับล่ะครับ”

ในยุคที่เขาอยู่ ในวงการของเขา การพูดถึงชื่อพ่อแม่ญาติพี่น้อง

ของตัวเองบนเวทีนั้นเป็นเรื่องปกติมาก เพราะนี่แสดงถึงการสนับสนุนกันของคนในครอบครัว และเหมือนที่หลี่จิ้งพูดเอาไว้ สุดท้ายแล้วอย่างไรก็ต้องอาศัยความสามารถของตัวเอง

ใบหน้าของชย้าอี้เหว่ยฉายแววแปลกใจระคนยินดี “ลูกรัก ลูกเปลี่ยนความคิดแล้วหรือ! งั้น...ต่อไปถ้าต้องไปออกรายการ ลูกจะยอมไปออกรายการกับแม่ไหม”

หลังจากถามคำถามนี้ เธอก็กังวลว่าตัวเองใจร้อนไปหรือเปล่า
ฉีเช่อเจียงตอบ “ไปได้ด้วยเธอครับ ขอขอบคุณครับแม่”

ชย้าอี้เหว่ยเกือบหลุดทำท่ากำหมัดด้วยความพอใจ

พระเจ้าช่วย เด็กดื้อยอมตอบตกลงแล้ว! นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของชย้าอี้เหว่ยเบิกกว้าง ถ้าไม่ใช่เพราะช่างแต่งหน้าห้ามเอาไว้เพราะกลัวว่าเครื่องสำอางจะเลอะ เธออาจน้ำตาไหลด้วยความปลื้มปริ่มแล้วก็เป็นได้

คอนเสิร์ตเริ่มขึ้น ชย้าอี้เหว่ยกำลังแสดงอยู่บนเวที

ฉีเช่อเจียงกับหลี่จิ้งนั่งอยู่บนที่นั่งวีไอพี ตอนนี้มีผู้ชมจำนวนไม่มาก รอบๆ เขาก็จำเขาได้

ขณะที่คอนเสิร์ตดำเนินไปได้ครึ่งทาง จู่ๆ ชย้าอี้เหว่ยก็เอ่ยออกมา
“จริง ๆ วันนี้เจสซี่ลูกชายของฉันทันทีมาชมคอนเสิร์ตด้วยนะคะ”

สามวินาทีหลังจากที่ชย้าอี้เหว่ยพูดประโยคนี้ บรรดาแฟนคลับที่อยู่ในงานคอนเสิร์ตก็ตอบรับอย่างอบอุ่น เธอจึงเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้ม
“ขอบคุณมากค่ะ ฉันทันทีเชื่อว่าหลาย ๆ คนคงรู้แล้วว่าเจสซี่ยังมีอีกชื่อหนึ่งคือฉีเช่อเจียง”

ขณะเดียวกันผู้กำกับก็แพนกล้องไปทางผู้ที่ถูกกล่าวถึง บนหน้าจอขนาดใหญ่ปรากฏภาพครึ่งตัวของฉีเช่อเจียง เขาหันมาทางกล้องพอดี เมื่อเงยหน้า แพขนตาหนาราวกับจะบดบังดวงตาของเขาไปครึ่งหนึ่ง ผู้ชมจึงประหลาดใจเพราะไม่ทันตั้งตัว

บรรดาแฟนคลับส่งเสียงกรี๊ด ส่วนหนึ่งเพราะเป็นลูกชายของตัวเอง อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะใบหน้าอันหล่อเหลาของฉีเช่อเจียงทำให้คนที่ได้เห็น

อยากจะทำออกมา ชายหนุ่มแต่งตัวตามปกติเหมือนในชีวิตประจำวัน ไม่มีอะไรพิเศษ แต่เพียงเครื่องหน้าของเขาน่ามองแล้ว

ชายอ๊ะเหว่ยพูดต่อพร้อมยิ้มกว้าง “เพลงต่อไปเป็นเพลงเก่าที่ปล่อยในปีที่เจสซี่เกิดพอดี ดังนั้นฉันจึงอยากเชิญเขาขึ้นมาแสดงร่วมกับฉัน หวังว่าทุกคนจะปรบมือต้อนรับเขาเหมือนที่ต้อนรับฉันนะคะ”

นี่เป็นความคิดที่เกิดขึ้นปุบปับ การพูดคุยกับจีเซอเจียงในห้องพัก ทำให้เธอมีความสุขจนตัวลอย ในที่สุดลูกชายก็ไม่ปฏิเสธความช่วยเหลือของเธอแล้ว

เธอทรมานไม่ไหว อยากจะแนะนำลูกชายของตัวเองให้ทุกคนได้รู้จัก

ชายอ๊ะเหว่ยมองไปทางลูกชายด้วยความคาดหวัง

จีเซอเจียง “...”

ไม่ใช่ว่าเขาเปลี่ยนใจหรือไม่อยากรับความช่วยเหลือจากชายอ๊ะเหว่ย แต่...เขาร้องเพลงของเธอเป็นที่ไหน!

ทว่าเสียงปรบมือดังขึ้นแล้ว ทีมงานนำไมโครโฟนมาให้ หลี่จิ้งที่อยู่ข้างกันก็กำลังกดไชลด์จีเซอเจียงเบาๆ เป็นสัญญาณ

ไม่มีใครคาดคิดถึงประเด็นนี้ จีเซอเจียงจะร้องเพลงคลาสสิกของแม่ ไม่ได้ได้อย่างไร

ด้วยอาชีพของจีเซอเจียง เขาเคยเจอเรื่องไม่คาดคิดมามากมาย แต่นี่เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่ได้เจอเรื่องแบบนี้ เขาค่อยๆ ทำใจให้สงบ เดินขึ้นเวที พลังครุ่นคิดไปด้วยว่าจะแก้สถานการณ์ที่น่าจะอึดอัดอย่างไร

เขากวาดตามองรอบๆ ก่อนหยุดที่วงดนตรี วันนั้นนอกจากเครื่องดนตรีแบบตะวันตกแล้วยังมีเครื่องดนตรีดั้งเดิมอยู่ด้วย เช่น ผีผา ซานเสียน¹ ซอเอ๋อร์หู เป็นต้น

จีเซอเจียงเล่นซานเสียนได้ เมื่อครูแม่ของเขาพูดเพียงว่าแสดง

¹ซานเสียน เป็นเครื่องดนตรีจีนโบราณประเภทสาย มีลักษณะคล้ายกระจับปี่ นิยมบรรเลงในงานรื่นเริง พบเครื่องดนตรีชนิดนี้เป็นครั้งแรกในข้อความทางประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์หมิง

ด้วยกัน ไม่ได้บอกว่าร้องเพลงด้วยกัน เขาจึงคิดอยู่ว่าสามารถใช้การเล่น
ซานเลี่ยนได้หรือไม่

ถ้าอย่างนั้นก็ต้องให้ชย้ออีเหว่ยหยุดพูดก่อน และควบคุมจังหวะ
บนเวที เพราะนี่ถือเป็นอาชีพเดิมของฉีเซ่อเจียง เขายกไมโครโฟนขึ้นมา
ตั้งแต่มิได้ทันก้าวขึ้นไปบนเวที ทว่าขณะกำลังจะอ้าปากพูด...

บนเทเลพรอมพ์เตอร์ปรากฏชื่อเพลงและเนื้อสองสามประโยคแรก
จากเพลง *เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก*

ขณะเดียวกันนั้นเองชย้ออีเหว่ยก็ถามขึ้นว่า “มีหนุ่มสาวคนไหน
ร้องเพลงนี้ได้บ้างไหมคะ เพลงเก่าดั้งเดิมของจีน”

เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก?

ฉีเซ่อเจียงเปลี่ยนความคิดทันทีในวินาทีนั้น!

ดูจากชื่อและเนื้อเพลงก็จำได้ว่าเป็นเพลงที่เขียนมาจากนิยายจินโบราณ
ชื่อเดียวกัน *เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก* หรืออีกชื่อก็คือ *ความฝันของ
ดอกเหมย* แรกเริ่มเดิมทีเป็นนิยายขับร้องพื้นบ้าน หลังจากนั้นก็มาปรากฏ
ในศิลปะการขับร้องพื้นบ้านอีกหลายรูปแบบ และถูกนำมาทำเป็นเพลงบ๊อป
ในยุคปัจจุบัน

ฉีเซ่อเจียงไม่สามารถร้อง *เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก* ในเวอร์ชัน
ของชย้ออีเหว่ยได้ แต่นักแสดงเซียงเซ็งก็เหมือนร้านขายของชำ ต้องเรียนรู้
ทุกอย่าง ทำได้ทุกรูปแบบ

นั่นหมายถึง ไม่ว่าจะเป็น *เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก* เวอร์ชัน
ขับร้องพื้นบ้าน เพลงกล่อ งูปรารกรปักกิ่ง หรืออุปรารกรเหอหนาน...เขา
ก็เรียนและร้องได้ทั้งนั้น!

ในขณะที่ฉีเซ่อเจียงกำลังใคร่ครวญอยู่นั้น เขาก็เดินมาถึงตรงหน้า
ชย้ออีเหว่ยพอดี เธอจับมือเขาและส่งยิ้มให้

ฉีเซ่อเจียงเองก็ยิ้มเช่นกัน ไม่มีใครมองออกเลยว่าเขาไม่สามารถ
ร้องเพลงที่กำลังจะแสดงต่อไปนี้ได้

แม้หน้าเวทีจะมีผู้ชมมากมาย แต่เขาไม่ได้ตื่นเต้นหรือประหม่า
สักนิด ผู้ชมสองสามคนก็ดี หลายพันคนก็ดี ไม่ว่าแบบไหนเขาก็เคยเจอ

มาแล้วทั้งนั้น

กระทั่งเมื่อทำนองดนตรีเริ่มขึ้น ฉีเชอเจียงก็รู้ว่ามิเสียงติกลองอยู่ในทำนองด้วย ทำให้เขายิ่งมั่นใจมากขึ้น

เพลงกลองเป็นชื่อเรียกรวมๆ ของศิลปะการแสดงและขับร้อง มีหลากหลายรูปแบบ รวมถึงเพลงกลองจิงอว้น เพลงกลองเหมยฮวา เพลงกลองหนานเติง เเหอหนานจู้จื่อ² ซานตงฉินซู³ เป็นต้น

ชยาอี้เหว่ยอยู่ในวงการบันเทิงมาหลายปี ไม่ได้รู้สึกกดดันอะไรเวลาอยู่บนเวที เธอยังบอกลูกชายอีกว่า “ขยับมาใกล้ๆ อย่าหลบลิ้นจะ ตอนนี้อยู่ทุกคนรู้แล้วว่าเราเป็นแม่ลูกกันนะ”

เซียงเซิงไม่เคยปล่อยคำพูดของคนให้ผ่านไปเฉยๆ แล้วตอนนี้ก็ยังอยู่บนเวที ปฏิบัติการของฉีเชอเจียงจึงเร็วเป็นพิเศษ เขาตอบกลับทันทีโดยแทบไม่ต้องหยุดคิด “ผมกลัวว่าถ้าอยู่ใกล้กันเกินไป พวกเราจะแตกนะสิครับ”

ผู้ชมใช้เวลาถึงสองวินาทีจึงตั้งสติได้แล้วระเบิดหัวเราะออกมา คำพูดของฉีเชอเจียงบ่งบอกอย่างชัดเจนถึงคำที่สื่อตั้งฉายาพวกเขาแม่ลูกว่าเป็นคู่แค้นตอกไม้ แจกันชนแจกันต้องระวังแตกไม่ใช่หรือ

ชยาอี้เหว่ยไม่คิดว่าฉีเชอเจียงจะยอมรับ ช้ายังพูดหยอกกลับ แต่เธอก็ไม่มีเวลาให้ได้คิดอะไรมาก เพราะต้องเริ่มร้องเพลงแล้ว “ร่างดอกเหมยของข้า บำเพ็ญเพียรมาแล้วหลายชาติภพ ให้รางวัลชีวิตด้วยการดื่มกินท่ามกลางสายลม ไม่แยแสต่อความเป็นตาย ให้คำสุราชั้นเลิศ ได้หล้าล้วนทวนกระเส...”

ต้นเพลงให้กลิ่นอายของเพลงบ๊อป แต่จังหวะและเนื้อร้องมีกลิ่นอายศิลปะพื้นบ้าน ซึ่งไม่แปลกอะไร

จริงๆ แล้วแฟนคลับที่อยู่หน้าเวทีไม่ได้สนใจว่าคนอื่นจะพูดถึงฉีเชอเจียงว่าอย่างไร พวกเขาเป็นแฟนคลับของชยาอี้เหว่ย ดังนั้นต่อให้ฉีเชอเจียง

² เเหอหนานจู้จื่อ คือ ศิลปะการแสดงพื้นบ้านจากมณฑลเหอหนาน

³ ซานตงฉินซู คือ ศิลปะพื้นบ้านจากมณฑลซานตง

ร้องเพลงไม่ดีก็ไม่เป็นไร เพราะคุณค่าของเพลงนี้อยู่ที่ซยาอี้เหว่ยกับเจสซี่ได้ร้องร่วมกัน

แม้แต่วซยาอี้เหว่ยเอง ตอนยังสาวก็เป็นแจกันดอกไม้ หลังจากนั้น แม้จะฝึกฝนมาหลายปี แต่ความสามารถในการร้องเพลงก็ยังไม่ถือว่าดีมาก ดังนั้นผู้ชมที่กระตือรือร้นต่างเข้าใจดี ไม่ได้คาดหวังว่าจะได้ยินการร้องเพลงระดับเทพ

ไม่คาดหวังเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าฉีเซอเจียงไม่ร้องก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง บนเวที ฉีเซอเจียงกับซยาอี้เหว่ยจับมือกัน ดูจากท่าทางเหมือนการร้องเพลงคู่ สายตาของซยาอี้เหว่ยจับจ้องไปยังฉีเซอเจียงอยู่ตลอด ทว่า ลูกชายของเธอกลับไม่มีทีท่าว่าจะเปิดปากร้องเลย

ไม่ได้มีการแจ้งล่วงหน้าว่าจะมีแขกรับเชิญพิเศษ พวกเขาเองก็ไม่รู้ว่ามีการเตรียมการเอาไว้แบบนี้ตั้งแต่แรกหรือไม่ แต่ถ้าเตรียมการมาจริง ซยาอี้เหว่ยร้องถึงท่อนฮุคแล้ว ฉีเซอเจียงยังไม่เปิดปากร้องอีกหรือ

“ไม่ได้เฝ้าฝันถึงความรัก สนิมตาตื้นก็ยังคงเป็นวันคืนที่ยาวนาน เหตุใด เรือนปีกตะวันตกกลับทำให้จิตใจกระสับกระส่าย ขับร้องเพลงความฝันของ ดอกเหมย กับความทรงจำวันพบกันบนเรื่องาม...” ซยาอี้เหว่ยร้องท่อนฮุค จบ เธอก็แปลกใจเล็กน้อย

เมื่อครู่มีหลายครั้งที่เธอนึกอยากจะหยุดแล้วให้ฉีเซอเจียงร้อง แต่ ฉีเซอเจียงไม่มีทีท่าว่าจะร้อง เขาไม่ได้ยกไมค์ขึ้นมา เธอจึงได้แต่ร้องต่อไป ตามลำพัง

ระหว่างที่สลับช่วง เหลือเพียงเสียงของซานเสียนกับซอเอ๋อร์หู

ฉีเซอเจียงเพิ่งจะเริ่มร้องในตอนนี้

เขาเพิ่งฟังเพลงนี้เป็นครั้งแรก เมื่อครู่เขากำลังคิดเกี่ยวกับสไตล์และ จังหวะเพลง จับทางทำนองกับเนื้อเพลงที่สอดคล้องกัน และในที่สุดเขาก็แน่ใจ

บรรดาผู้ชมที่อยู่หน้าเวทีจึงเห็นจากหน้าจอขนาดใหญ่ว่าสุดท้าย ฉีเซอเจียงก็ยกไมโครโฟนขึ้น และเริ่มร้องแบบสบายๆ “หน้าต่างกระดาศะ ปรากฏณาดอกเหมยแรกแย้ม เพียงแสงสีครามจุดขึ้นข้างต้ง ชั่วขณะ

ความสงสัยพลันกลายเป็นผีเสื้อ ดินแดนทางใต้บางเบาดูจนนก”

ทันใดนั้นเสียงของเครื่องดนตรีก็เบาลง

ทั้งเสียงและท่วงทำนองเต็มไปด้วยความเบาสบายกับกลิ่นอายแบบดั้งเดิม โทนเสียงแบบเก่า หลอมรวมเข้ากับจังหวะของซอสามสีและซอเอ๋อร์หู เทคนิคการขับร้องเต็มไปด้วยเสน่ห์และลีลาของโรงน้ำชากับโรงละคร คล้ายกับพาคณพิณย้อนกลับไปยังประเทศจีนเมื่อร้อยปีก่อน

พอรวมกับธีมหลักของเพลง ทำให้ทุกอย่างในเพลงดูลงตัวไปหมดถึงขั้นพูดได้ว่าดีขึ้นกว่าเดิมอีกด้วย!

ผู้ชมนับพันต่างชะงัก

ชยาอีเหว่ยก็ชะงักไป

นักดนตรีจากวงดนตรีพื้นบ้านที่เป็นคนเล่นพวกซอสามสี ผีผาซอสี่สายก็อึ้งไม่แพ้กัน!

“ร้องได้ออกกรสจริง ๆ...เพลงนี้มาจากศิลปะพื้นบ้านนี่ เป็นเพลงต้นฉบับเลยไม่ใช่เหรอ”

“น่าจะใช่เนะ มิน่าล่ะฟังแล้วถึงลงตัวไปหมด ไหนว่าเจสซีร้องเพลงไม่ได้เรื่อง เเท่าที่ฟังก็ไม่เลวเลยนะ!”

“นั่นสิ ท่อนที่เพิ่มเข้ามาก็ดีมากด้วย!”

สำหรับผู้ชมทั่วไปคงไม่รู้ด้วยซ้ำว่า เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตกเป็นถ่านผิ⁴ หรือเป็นเพลงกลอน ปัจจุบันมีคนฟังเพลงพื้นบ้านน้อยมาก พวกเขารู้เพียงว่าการนำเพลงนี้มาร้องในคอนเสิร์ตแล้วฟังดูมีรสนิยม

อีกอย่าง นอกจากจะไม่เข้าใจในศิลปะการแสดงและการขับร้องแล้วพวกเขายังไม่ได้คาดหวังอะไรมากอีกด้วย

ภาพที่เห็นบนเวทียิ่งทำให้เฟลิดเฟลินเจริญใจ สองแม่ลูกชยาอีเหว่ยกับจีเชอเจียง คณงามสองรุ่นบนเวทีเดียวกัน บนจอใหญ่เริ่มซูมไปที่จีเชอเจียง ทำให้ผู้ชมสาว ๆ หลายคนเริ่มยกมือถือขึ้นมาถ่ายภาพจากหน้าจอจอมอนิเตอร์ ชยาอีเหว่ยที่อยู่บนเวทีเองก็สับสนไปหมด เธอเคยเอาเวอร์ชัน

⁴ ถ่านผิ เป็นศิลปะพื้นบ้านแขนงหนึ่ง แพร่หลายในตอนใต้ของจีน

เพลงกลองของเพลงนี้มาใช้อ้างอิง ตอนนั้นเธอยังเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง อยู่เลย ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า แต่ทำไมถึงรู้สึกว้าว...ลูกชายร้องเหมือน ต้นฉบับขนาดนี้

จะไม่เหมือนต้นฉบับได้อย่างไร!

ในงานคอนเสิร์ตมีคนที่อยู่ในแวดวงนี้จริง ๆ ไม่ก็คน เหล่านักดนตรีเอง ก็ทำอะไรไม่ถูกเหมือนกัน

เหล่าไป นักเล่นซानเสียนทำงานกับวงดนตรีพื้นบ้านประจำมณฑล มาหลายปี เมื่อครูตอนที่ฉีเซอเจียงเริ่มร้อง เพียงสองคำก็ทำให้เขาตกใจ ได้แล้ว มีการพลิกเพลงปรับเปลี่ยนเสียงตามความชำนาญของตน คำร้องก็ ชัดถ้อยชัดคำ ไม่เหมือนเด็กหน้าใหม่ที่เพิ่งเข้าวงการ

บรรดานักดนตรีก็ปรับทำนองตามไปโดยอัตโนมัติ หลังจากที่ ฉีเซอเจียงนำจังหวะอยู่ครูหนึ่ง พวกเขา ก็ปรับตามชายหนุ่มไป

เหล่าไปไม่รู้ว่าฉีเซอเจียงเรียนรู้มานานแค่ไหน แต่แค่เสน่ห์จากเสียง ของชายหนุ่มก็สามารถยกย่องให้เป็นปรมาจารย์ได้แล้ว แม้แต่ท่าทางยาม ที่ยืนบนเวทีก็ยิ่งทำให้เขานึกถึง “เจี๋ยวเออร์⁵”

เรื่องเดียวที่เหล่าไปไม่เข้าใจคือสัมผัสที่ฉีเซอเจียงร้อง ฟังผ่าน ๆ ดูเหมือนเพลงกลองเหมยฮวา ท่วงทำนองที่ร้องเหมือนมีกลิ่นอายของ เพลงกลองจิงอวั้น รูปแบบสำนวนคล้าย ๆ ใน เหตุใดต้องเรือนปีกตะวันตก แต่ก็บางจุดที่แตกต่าง

เขาเคยฟังเพลงกลองมาหลายรูปแบบ แต่ก็ยังฟังไม่ออกว่ามาจาก สำนักไหน เจ้าหนุ่มนี่คงไม่ได้เขียนขึ้นมาจากเองหรอกนะ

⁵เจี๋ยวเออร์ เป็นคำเรียกแสดงความให้เกียรติต่อนักแสดงอุปรากรจีน